

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการตรวจสอบการจับกุมเด็กและเยาวชน¹

ร.ต.อ.หญิงทิพย์สุดา สุริยะ²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการตรวจสอบการจับกุมเด็กและเยาวชน โยมิ วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความเป็นมาและแนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญาและการตรวจสอบการจับกุมผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่า เจตนารมณ์ในการดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นผู้ใหญ่ นั้นแตกต่างไปจากเจตนารมณ์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กหรือเยาวชน กล่าวคือ สำหรับผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นผู้ใหญ่ นั้น กฎหมายมุ่งเน้นการลงโทษเป็นสำคัญ หรือการใช้หลักการแก้แค้นและให้แยกผู้กระทำความผิดออกจากสังคม แต่สำหรับผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กหรือเยาวชนนั้น มุ่งหวังเพื่อคุ้มครองอนาคตของเด็กและเยาวชน เพื่อแสวงหาหนทางในการคุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชน และเพื่อปกป้องคุ้มครองความเสียหายจากการที่เด็กหรือเยาวชนถูกดำเนินคดีในฐานะผู้ต้องหาและ ไม่ถูกจำกัดเสรีภาพโดยไม่จำเป็น โดยเฉพาะเรื่องการออกหมายจับและการจับกุมเด็กหรือเยาวชน เป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยงหรือทำเป็นทางเลือกสุดท้าย โดยได้มีการวางหลักเกี่ยวกับการออกหมายจับไว้ว่า การพิจารณาออกหมายจับเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหว่ากระทำความผิดแล้ว ให้ศาลจะต้องคำนึงถึงสิทธิเด็กเป็นสำคัญ โดยเฉพาะอนาคตของเด็ก หากเด็กถูกออกหมายจับอาจจะกระทบกระเทือนต่อจิตใจของเด็ก จึงพยายามไม่ให้ออกหมายจับโดยไม่จำเป็น โดยให้ใช้วิธีอื่นใดในการติดตามตัวเด็กก่อน³

หากมีการจับกุมตัวเด็กหรือเยาวชน เจ้าหน้าที่ต้องแจ้งแก่เด็กหรือเยาวชนว่าเขาต้องถูกจับ แจ้งฐานความผิดและสิทธิทางกฎหมายต่อเด็กหรือเยาวชนที่ถูกจับด้วย หากมีหมายจับจากศาลต้องแสดงต่อผู้ถูกจับกุม พร้อมทั้งนำตัวผู้ถูกจับไปยังสถานีตำรวจผู้รับผิดชอบท้องที่ทันที เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกนำตัวมาส่งให้พนักงาน

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการตรวจสอบการจับกุมเด็กและเยาวชน โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์สุพร วงศ์ทองสรรค์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐ สันตาสว่าง และรองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ ILaw. พ.ร.บ. ศาลเยาวชนฯ กับการพยายามคุ้มครองเด็กและเยาวชนแทนการลงโทษ[Online], Available URL: <https://ilaw.or.th/node/5884> ,2020(มิถุนายน,20)

สอบสวนแล้ว ในขั้นตอนการสอบสวนจะต้องมีผู้ปกครองอยู่ในกระบวนการด้วย การสอบสวนเด็กจะต้องทำในสถานที่ที่เหมาะสมและไม่ปะปนกับผู้ต้องหาคนอื่น และต้องไม่มีบุคคลที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ด้วยในลักษณะเป็นการประจาน หลังการสอบปากคำพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจะต้องนำตัวเด็ก หรือเยาวชนไปศาล ภายใน 24 ชั่วโมงนับแต่เด็กหรือเยาวชนมาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน เพื่อให้ศาลทำการตรวจสอบการจับกุม

ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันนั้น มักจะปรากฏให้เห็นจากข่าวหรือสื่อทางสังคมอย่างแพร่หลาย ในกรณีการจับผู้ต้องหาผิดตัวหรือที่เราเรียกว่าจับแพะ หรือแพะรับบาป โดยนัยความหมายของคำดังกล่าวนี้ หมายถึง ผู้ที่มีได้กระทำความผิด แต่กลับต้องเป็นผู้รับโทษ หรือรับความผิดที่ผู้อื่นกระทำไว้อย่างไม่เป็นธรรม เมื่อมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นในสังคมย่อมกระทบต่อความน่าเชื่อถือของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยปัญหาการจับผู้บริสุทธิ์มาดำเนินคดีนั้น อาจเกิดจากช่องโหว่ในกระบวนการยุติธรรมที่เริ่มตั้งแต่กระบวนการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรืออาจเกิดจากกรอบระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้น้อยเกินไป หรือมีกระบวนการขั้นตอนที่ต้องปฏิบัติโดยไม่จำเป็น จึงอาจจะส่งผลให้จำนวนมีความบกพร่องและไม่สมบูรณ์

จากการศึกษาบทบัญญัติกฎหมายในเรื่องการตรวจสอบการจับ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวพ.ศ.2553 ผู้ศึกษาเห็นว่าบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวยังมีข้อบกพร่องและมีปัญหาในการนำมาบังคับใช้ ดังต่อไปนี้

ปัญหาประการที่ 1 คือ ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาการควบคุมและนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาล กฎหมายบัญญัติให้เมื่อพนักงานสอบสวนได้รับตัวเด็กหรือเยาวชนซึ่งถูกจับให้นำตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาลเพื่อตรวจสอบการจับกุมภายในเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมง จึงเป็นบทบัญญัติที่กำหนดกรอบระยะเวลาการดำเนินการของพนักงานสอบสวนภายหลังที่ได้รับตัวเด็กหรือเยาวชนไว้ โดยพนักงานสอบสวนจะต้องรีบดำเนินการตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้ กล่าวคือ สอบถามเด็กหรือเยาวชนในเบื้องต้น เพื่อทราบ ชื่อตัว ชื่อสกุล อายุ สัญชาติ ถิ่นที่อยู่สถานที่เกิด และอาชีพของเด็กหรือเยาวชน ตลอดจนชื่อตัวรายละเอียดเกี่ยวกับบิดา มารดา ผู้ปกครอง บุคคลหรือองค์กรซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย และแจ้งเรื่องที่เด็กหรือเยาวชนถูกกล่าวหา ให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลหรือองค์กรซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วยทราบ และแจ้งให้ผู้อำนวยการสถานพินิจที่เด็กหรือเยาวชนนั้นอยู่ในเขตอำนาจ และเมื่อพนักงานสอบสวนสอบถามเบื้องต้นแล้ว หากปรากฏหลักฐานตามสมควรว่าเด็กหรือเยาวชนน่าจะได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา พนักงานสอบสวนจะแจ้งข้อ

กล่าวหาและสอบปากคำเด็กหรือเยาวชนในโอกาสเดียวกันก็ได้ โดยกฎหมายบัญญัติให้พนักงานสอบสวนดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลา 24 ชั่วโมง ซึ่งขั้นตอนการดำเนินคดีสำหรับเด็กหรือเยาวชนมีวิธีการขั้นตอนที่ละเอียดและซับซ้อนมากกว่าการปฏิบัติต่อผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้ใหญ่

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับกรณีกฎหมายผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้ใหญ่นั้น พนักงานสอบสวนเพียงแต่ถามชื่อตัว ชื่อรอง ชื่อสกุล สัญชาติ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิด แล้วจึงแจ้งข้อหาให้ทราบ โดยการนำตัวผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้ใหญ่ไปขอยกหมายจับที่ศาล ได้กำหนดระยะเวลาไว้ภายใน 48 ชั่วโมง จึงเห็นได้ว่าขั้นตอนการปฏิบัติต่อผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้ใหญ่นั้น มีขั้นตอนที่ซับซ้อนน้อยกว่า แต่พนักงานสอบสวนกลับมีระยะเวลาในการสอบสวนมากกว่า ประกอบกับสถานีตำรวจบางแห่งตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกลจากศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด มากกว่า 100 กิโลเมตร หรือบางกรณีพนักงานสอบสวนมีความจำเป็นที่จะต้องทำการสอบสวนเด็กหรือเยาวชนเพื่อประโยชน์ต่อการสอบสวน และขยายผลในคดีความผิดที่มีลักษณะการเป็นกระบวนการ ซึ่งจะต้องอาศัยความรวดเร็วในการสอบสวน กฎหมายบัญญัติให้ต้องมีที่ปรึกษากฎหมายร่วมด้วยในการสอบปากคำ จึงจะต้องใช้ระยะเวลาในขอความร่วมมือที่ปรึกษากฎหมายเข้าร่วมในการสอบปากคำ อีกทั้งบางกรณีเป็นการจับกุมเด็กหรือเยาวชนซึ่งเป็นชาวต่างชาติ ซึ่งพนักงานสอบสวนจะต้องจัดหาล่ามให้กับเด็กหรือเยาวชน ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า ในกรณีมีเหตุจำเป็นควรให้พนักงานสอบสวนนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปทำการตรวจสอบการจับภายใน 48 ชั่วโมง จะทำให้พนักงานสอบสวนมีเวลาในการดำเนินการตามกฎหมายอย่างละเอียดรอบคอบ ครบถ้วน และมีประสิทธิภาพ

ปัญหาประการที่ 2 คือ ปัญหาเรื่องเกณฑ์อายุของผู้ถูกจับกุมที่เป็นเด็กและเยาวชน ในกรณีผู้ต้องหาได้กระทำความผิดในขณะที่เป็นเด็กหรือเยาวชนแล้วหลบหนีไปและได้ออกหมายจับไว้ ต่อมามีการจับผู้ต้องหาได้เมื่อผู้ต้องหาอายุพ้นเกณฑ์เยาวชนแล้ว ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวพ.ศ.2553 มาตรา 73 วรรคหนึ่ง วางหลักว่า “เมื่อเด็กหรือเยาวชนมาอยู่ต่อหน้าศาล ให้ศาลตรวจสอบว่าเป็นเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดหรือไม่” ซึ่งมีได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า การนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปตรวจสอบการจับกุมนั้นจะต้องถือเกณฑ์อายุของเด็กหรือเยาวชนในตอนใด ระหว่างในขณะที่กระทำความผิดหรือในขณะที่ถูกจับกุม แต่เมื่อพิจารณามาตรา 73 วรรคสาม ได้วางหลักว่า “ถ้าเยาวชนนั้นมีอายุตั้งแต่ 18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปและมีลักษณะหรือพฤติกรรมที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่น หรือมีอายุเกิน 20 ปีบริบูรณ์แล้ว” จึงจะเห็นได้ว่ากรณีผู้ต้องหาได้กระทำความผิดในขณะที่เป็นเด็กหรือเยาวชนแล้วหลบหนีไป

และได้ออกหมายจับไว้ ต่อมา มีการจับผู้ต้องหาได้เมื่ออายุพ้นเกณฑ์เยาวชนแล้ว ก็จะต้องนำตัวไปศาลเพื่อทำการตรวจสอบการจับ

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/1 วรรคหนึ่ง วางหลักว่า “คดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือในคดีที่ผู้ต้องหาไม่อายุไม่เกิน 18 ปี ในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา” จะเห็นว่ากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาดำเนินการกับผู้ต้องหาในวันบังคับใช้กฎหมาย กล่าวคือ แม้ขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาจะอายุไม่เกิน 18 ปีก็ตาม หากในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา ผู้ต้องหาอายุเกิน 18 ปีแล้ว ก็ไม่นำบทบัญญัติตามมาตราดังกล่าวมาบังคับใช้ เมื่อเปรียบเทียบกฎหมายทั้งสองดังกล่าว จะเห็นได้ว่าวิธีการพิจารณาของกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกัน ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรนำหลักเกณฑ์ตามวิธีพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้ในการตรวจสอบการจับ โดยยึดถือเกณฑ์อายุของผู้เข้าร่วมการตรวจสอบการจับกุมว่าขณะถูกจับกุมเป็นเด็กหรือเยาวชนหรือไม่ จึงจะเป็นวิธีการปฏิบัติที่ตรงต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มุ่งหมายพิทักษ์มิให้เกิดการละเมิดเสรีภาพของเฉพาะตัวเด็กหรือเยาวชนเท่านั้น และเป็นการลดขั้นตอนที่ไม่เป็นจำเป็นต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ อีกด้วย

ปัญหาประการที่ 3 คือ ปัญหาเกี่ยวกับผู้เข้าร่วมการตรวจสอบการจับ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 กำหนดให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้เข้าร่วมการไต่สวนเกี่ยวกับการจับกุม ซึ่งพนักงานสอบสวนเป็นผู้สรุปสำนวนคดีการจับกุมเท่านั้น มิได้รู้ถึงข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างการจับกุมตัวเด็กหรือเยาวชนแต่อย่างใด ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรจะให้ผู้ทำการจับกุมเข้าร่วมการไต่สวนการตรวจสอบการจับกุมด้วย เพื่อศาลจะสามารถตรวจสอบถึงการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมได้อย่างแท้จริง และเพื่อให้บรรลุดุติประสงค์แห่งการตรวจสอบการจับกุม และเห็นว่าควรจะบัญญัติไว้ในกรณีมีเหตุจำเป็นหรือมีเหตุสุดวิสัย หากพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบไม่สามารถนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปทำการตรวจสอบการจับกุมได้ ว่าผู้ใดจะเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ

ปัญหาประการที่ 4 คือ ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของที่ปรึกษากฎหมาย เดิมที่ปรึกษากฎหมายตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 บัญญัติไว้เพียงว่า ที่ปรึกษากฎหมายต้อง เป็นทนายความตามกฎหมายว่าด้วยทนายความ หรือได้รับปริญญาทางกฎหมาย ไม่ต่ำกว่าชั้นปริญญาตรี หรือเทียบเท่า และได้จดทะเบียนเป็นที่ปรึกษากฎหมายต่อศาลเยาวชนและครอบครัวเพียงเท่านั้น แต่ปัจจุบัน การจะเป็นผู้ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นที่ปรึกษากฎหมาย ไม่เพียงแต่จะมีใบอนุญาตว่าความจากสภาทนายความ จะต้องเข้าร่วมการอบรม และขึ้นทะเบียนสำหรับผู้ที่จะเป็นที่ปรึกษากฎหมายจากศาล

เยาวชนและครอบครัว เพื่อปฏิบัติหน้าที่ปรึกษากฎหมายในคดีเยาวชนและครอบครัว และมีผู้ควบคุมมรรยาท ทัศนคติจากศาลเยาวชนและครอบครัวอีกหน่วยงานหนึ่งและหากที่ปรึกษากฎหมายประพฤติตัวไม่เหมาะสม ก็อาจเป็นเหตุให้ถูกศาลเยาวชนและครอบครัวเพิกถอน หรือลบ ชื่อจากทะเบียนการเป็นที่ปรึกษากฎหมายได้ ส่งผลให้เกิดปัญหาขาดแคลนที่ปรึกษากฎหมาย ประกอบกับปัจจุบันได้มีการแต่งตั้งที่ปรึกษากฎหมายเวรแต่ เฉพาะประจำอยู่ที่ศาลเยาวชนและครอบครัวเท่านั้น จึงทำให้ในชั้นสอบสวนเด็กและเยาวชนไม่สามารถได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายจากที่ปรึกษากฎหมายได้โดยสะดวกและรวดเร็ว เมื่อเทียบกับทัศนคติที่จัดให้มี ทัศนคติอาสาอยู่ประจำสถานีตำรวจ ผู้ศึกษาเห็นว่าสภาพทัศนคติและศาลเยาวชนและครอบครัว ควร ร่วมมือกันโดยกำหนดให้ ในการอบรมวิชาว่าความของสภาพทัศนคตินั้น ควรจัดอบรมให้ทัศนคติทุกคนมี ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีพิจารณาคดีสำหรับเด็กและเยาวชน ความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยา การสังคมสงเคราะห์ และความรู้อื่นอันจำเป็นในการพิจารณาคดีสำหรับเด็กและเยาวชน อันจะทำให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตว่าความจาก สภาพทัศนคติเป็นผู้มีความพร้อมและสามารถว่าความในคดีเด็กและเยาวชนได้เลย โดยไม่ต้องเข้ารับการ อบรมเพิ่มเติมจากหน่วยงานอื่นอีก อันเป็นการซ้ำซ้อน เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้รับความช่วยเหลือด้านกฎหมาย ในทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรม โดยง่าย สะดวก และรวดเร็วที่สุด

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการตรวจสอบการจับกุมเด็กและเยาวชน ตามพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวพ.ศ.2553 ผู้ศึกษาพบว่า มี ข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาการควบคุมและนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาล ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไข บทบัญญัติตามมาตรา 72 วรรคแรก จาก

“มาตรา 72 ในกรณีที่พนักงานสอบสวนได้รับตัวเด็กหรือเยาวชนซึ่งถูกจับ ให้พนักงานสอบสวนนำ ตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาลเพื่อตรวจสอบการจับกุมทันทีทั้งนี้ ภายในเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงนับ แต่เวลาที่เด็กหรือ เยาวชนไปถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ แต่มิให้นับเวลาเดินทาง ตามปกติที่นำตัวเด็กหรือ เยาวชนผู้ถูกจับจากที่ทำการของพนักงานสอบสวนมาศาลเข้าในกำหนดเวลา สี่สิบสี่ชั่วโมงนั้นด้วย” โดยแก้ไข มาตรา 72 จากเดิมให้มีข้อความดังต่อไปนี้

“ มาตรา 72 ในกรณีที่พนักงานสอบสวนได้รับตัวเด็กหรือเยาวชนซึ่งถูกจับ ให้พนักงานสอบสวนนำ ตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาลเพื่อตรวจสอบการจับกุมทันที ทั้งนี้ ภายในเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่เด็กหรือ

เยาวชนไปถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ แต่มิให้นับเวลาเดินทาง ตามปกติที่นำตัวเด็กหรือเยาวชนผู้ถูกจับจากที่ทำการของพนักงานสอบสวนมาศาลเข้าในกำหนดเวลา

ในกรณีมีเหตุจำเป็นไม่สามารถนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาลภายในเวลาที่กำหนดไว้ตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานสอบสวนนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาลเพื่อตรวจสอบการจับกุม ทั้งนี้ไม่เกินเวลาสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่เด็กหรือเยาวชนไปถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ และแจ้งถึงเหตุจำเป็นดังกล่าวแก่ศาลทราบ”

2. ปัญหาเรื่องเกณฑ์อายุของผู้ถูกจับกุมที่เป็นเด็กและเยาวชน ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไขบทบัญญัติตามมาตรา 73 วรรคสาม จาก

“มาตรา 73 วรรคสาม ถ้าเยาวชนนั้นมีอายุตั้งแต่สิบแปดปีบริบูรณ์ขึ้นไป และมีลักษณะหรือพฤติการณ์ที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่น หรือมีอายุเกินยี่สิบปีบริบูรณ์แล้ว ศาลอาจมีคำสั่งให้ควบคุมไว้ในเรือนจำหรือสถานที่ยื่น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา” โดยแก้ไขมาตรา 73 วรรคสาม จากเดิมให้มีข้อความดังต่อไปนี้

“มาตรา 73 วรรคสาม บทบัญญัติตามมาตรานี้มีให้นำไปใช้บังคับในกรณีผู้ถูกจับกุมมีอายุตั้งแต่สิบแปดปีบริบูรณ์ขึ้นไปขณะถูกจับกุม”

3. ปัญหาเกี่ยวกับผู้เข้าร่วมการตรวจสอบการจับ ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไขบทบัญญัติตามมาตรา 72 วรรคแรก จาก

“มาตรา 72 ในกรณีที่พนักงานสอบสวนได้รับตัวเด็กหรือเยาวชนซึ่งถูกจับ ให้พนักงานสอบสวนนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาลเพื่อตรวจสอบการจับกุม” โดยแก้ไขมาตรา 72 จากเดิมให้มีข้อความดังต่อไปนี้

“ มาตรา 72 ในกรณีที่พนักงานสอบสวนได้รับตัวเด็กหรือเยาวชนซึ่งถูกจับ ให้พนักงานสอบสวนหรือผู้แทนพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ทำการจับกุมเด็กหรือเยาวชน ร่วมกันนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาลเพื่อตรวจสอบการจับกุม ”

เอกสารอ้างอิง

ILaw. พ.ร.บ. ศาลเยาวชนฯ กับความพยายามคุ้มครองเด็กและเยาวชนแทนการลงโทษ[Online], Available URL:

<https://ilaw.or.th/node/5884> ,2020(มิถุนายน,20)